

zakaj vse drugače pade opeka na glavo kakor sneg, čeprav samo od strehe, sneg pa izpod oblakov. Saj ga je še rama bolela precěj dnij. in vendar ga je opeka bolj oplazila kakor zares udarila po rami. Kaj, če bi bila z vso silo priletela vrh glave? In še jedno vprašanje: zakaj sploh Janez ni bil udarjen na glavo, zakaj jo je tako srečno odnesel? Zakaj? To bo zvedel Janez šele v večnosti, ko bo dajal odgovor o tem, kako je bil hvaležen svojemu angeljčku varihu za njegovo skrb in mogočno varstvo.

»To si imel srečo!« — »Pod srečno zvezdo si rojen!« — »Sreča te nosi na rokah!« Tako in podobno so govorili ljudje Janezu, niso pa pomislili, da nas varujejo nesreč sami angelji Božji. Ne, ni sama sreča, če kdo nevarnosti čudovito uide, ampak ponajveč je to zasluga angeljev varihov. In tudi nas varujejo ne samo takrat, kadar se zavedamo, da smo v nevarnosti, temveč dostikrat mi še ne opazimo nesreče, katero je zabranil naš zvesti angeljček varih. Zato pa vsi od kraja, kolikor nas je, trdno sklenimo: Nobeno jutro in noben večer ne opustim molitvice na čast angeljčku varihu.

Zimske podobice.

(Piše Janko Barlè.)

III.

Lepo je Goričarjevi Anici, lepo, ali ne? Njen oče in njena mati pazita na njo, da ne moreta bolje, povsod jo ljubijo in ne manjka ji ničesar. Le pogledjte jo samo, kako je zavita v topli kožuhec in obuta v svetle škornjice, da bi lahko skakala po snegu; vendar Anica je dobro dete in hodi mirno iz šole in v šolo. Ona kosmata črna kapica se ji tako poda, ej pa tudi topla je, kaj bi tisto. Prav nič je ne zebe, dasi je potok že davno zamrznil in od streh visé dolge ledene sveče. Res se ji l'čica rdečé in mali nosek tudi nekoliko, vendar sile ni, saj skrbita njena roditelja, da ne bode zeblo

male Anice. Nù, in prav je to, ker je Anica dober otročiček. Oče in mati se je lahko veselita, ker jih vedno uboga in razveseljuje. Komaj se začne daniti, ala, že pridejo mamica k postelji male Anice, potresejo jo za roko in rekó:

»Hej Anica, jutro je, vstani!«

Anica se prebudi, zmenca še malo zaspani očesci in hajd na nogé. Obleče se, umije, potem pa opravi skupaj z mamico jutranjo molitev, zajutrekuje, pripravi torbico s knjigami, ponovi še malo, kar se je bilo treba naučiti, in potem hajd v šolo. V šoli sede lepo v klop in, ko se začne uk, pozorno posluša in odgovarja, da je veselje. In tako je celi dan. Ne manjka ji ničesar, pa tudi to zasluži.

Vendar ni vsem otročičem tako, kakor je Goričarjevi Anici. Mnogo je otročičev tudi pridnih in ubogljivih, pa vendar nimajo tako toplega kožuhca in črne kapice, kakor ima mala Anica. Njeni stariši imajo vsega dovolj, pa ji zato tudi lahko preskrbijo toplo obleko in dobro hrano. Siromaki pa nimajo tega, in zato tudi mnogo dobrih otročičev zmrzuje po zimi.

Dolararjeva Marijca je tudi dobro dekletce, vendar kako se trese večkrat sirotica, ko pride v šolo. Kar vsa trda je. Nekolikokrat, ko je bil velik sneg in huda zima, celo v šolo ni mogla. Anici se je Marijca zelo smilila, ker sta bili dobri prijateljici in skupaj sedeli v šoli. Rada bi ji Anica pomagala, pa ni vedela kako. Mislila je in mislila, pa se je vendar nečesa domislila. Spomnila se je svoje lanske suknjice, katere letos ni več nosila, ker je dobila kožuhec. To bi bilo nekaj za Marijco, mislila si je. ojej, ko bi mi stariši dopustili, da to nji podarim, kako bi bila vesela. Poskusila bodem, dejala je, saj je vedela, da so njena mamica tako dobri.

Ko se je odpravljala nekega dné v šolo, oklenila se je Anica matere, pogledala jih milo in jim rekla: »Mamica, se li še spominjate moje lanske suknjice? Ali bi smela prositi, saj ste tako dobri? Vidite, moja prijateljica Marijca toliko zmrzuje, njeni stariši so tako revni, in jaz več ne rabim suknjice. Ali bi jo smela dati Marijci?«

Materi so zalesketale solze v očesih, poljubili so Anico in ji dejali: »Le daj, Anica, le daj, zakaj mi nisi že preje rekla? Hvala Bogu, da moremo komu kaj dobrega storiti. Pripelji opoldne Marijco k nam, bode s teboj obedovala in potem ji podariš svojo suknjico!«

To je veselo korakala tistega jutra Anica v šolo, dasi je bilo mraz, da je vse pod nogami škripalo. V šoli je že našla Marijco, katera se je ondi komaj malo pogrela od hudega mraza. Kako je bila Anica srečna, ko ji je mogla pošepetati:

»Marijca, danes pojdeš z menoj na obed, in potem ti bodem dala svojo suknjico, da ti ne bode več tako mraz, kakor danes.«

V šoli ni bilo Anici nikdar dolgočasno, vendar tega dné je pa nestrpljivo čakala konec uka. In ko so naposled odmolili, to sta z Marijco odhiteli proti domu. Marijca je bila vsa presrečna, a Anica ni mirovala, dokler ji ni pomerila suknjice, katera ji je bila kakor umerjena. To je bilo veselje!

Veselje je bilo pa tudi doma, na domu Marijčinem, ko je prišla domov. Bratci in sestrice so jo ogledovali in skoraj niso poznali sestrice Marijce, mati vdova pa si je brisala s predpasnikom svitle solze iz očes in govorila: »Ej, še je dobrih ljudij na svetu, še, Bog jim povrni!«

Drejkov boben.

Neste, kaj, to-le je pa res: najložje si človek kaj kupi, če ima denar; če pa tega ni, pa tudi ni kupčije. Saj vem, kako se je godilo Bradačevemu Drejku. Ne verjamete, koliko si je prizadel in kolikokrat je mledoval pri očetu in materi, da bi mu kupili boben, pa je vselej dobil potepeno pismo, češ, za denar je trda; če hočeš imeti, kar želiš, prisluži si sam.

»Prisluži si, prisluži si«, to je odslej šumelo Drejku neprenehoma po ušesih. »Ze dobro; ker so mi rekli, pa si prislužim!« tako je sklenil ter se precej jel na-